

פשיטת של רבי נחמן מברסלב

נא לשמור על קדושת הגיליון

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל דב בער אדסר בן ר' אייזיק שלמה, זיע"א

עץ הדעת טוב ורע ...

עיקר הפגם של עץ הדעת טוב ורע, היה שלא כללו בחינת למדן וצדיק יחד, שזהו בחינת הפגם של הלומדים החולקים על הצדיקים, שאומרים שעיקר הוא רק הלימוד בעצמו, ואין צריכין להתקרב לצדיקים ולתקן מעשיהם כלל, ולבסוף זה וזה לא עלתה בידם, כי אחר כך משליכין גם לימוד התורה אחרי גוים, כמצוי בעוונותינו הרבים בכמה אנשים שבימי נעוריהם עסקו בתורה קצת, ואחר כך פרקו עול תורה לגמרי, וגם קלקלו מעשיהם יותר מעמי הארץ.

וכל זה מחמת שלא השגיתו על תיקון מעשיהם כלל, ולא השתדלו להתקרב לצדיקי אמת, ואמרו שעיקר הוא הלימוד, ולבסוף זה וזה לא נתקיימו בידם.

כי באמת, עיקר תיקון לימוד התורה הוא על ידי בחינת צדיק, ומי שמפריד בחינת למדן מבחינת צדיק הוא בחינת אחר שקצץ בנטיעות; כי תכלית תורה תשובה ומעשים טובים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, וכשהלמדן כפוף להצדיק אזי זוכה לצייר אותיות התורה לטוב, על-ידי כח הצדיק שהוא הרב האמת, כמבואר בפנים.

אבל כשאינו כפוף תחתיו, ומכל שכן כשחולק עליו, חס ושלום, אזי לא זכה נעשית לו סם מוות כי מצויר אותיות התורה להפך, חס ושלום, על ידי שמפריד בין בחינת למדן לבחינת צדיק, כי עיקר ציור אותיות התורה לטוב שיהיה בבחינת סם חיים, הוא רק על ידי הצדיק האמת שזכה לשמירת הברית בתכלית השלמות.

ואפילו מי שאינו זוכה לזה שיהיה הוא בעצמו בבחינת צדיק בשלמות, אף על פי כן אם הוא מכניע את עצמו על כל פנים תחת הצדיק כעבד תחת אדוניו, אזי כל תורתו ולמודו וכל מעשיו מקבלים תיקון על ידי הצדיק האמת שמצויר הכל לטוב, ואזי נאמר עליו גם כן **זכה נעשית לו סם חיים**, על ידי כח הצדיק.

(אוצר היראה - תלמוד תורה, ק"ב)

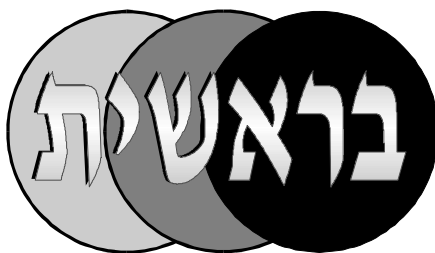
והנחש היה ערום ...

יש בחינת תורות נפולות ולמודים פגומים וסברות מחלפות, שעל ידי זה עיקר התרחקות האדם מעבודתו יתברך. ובענין זה יש בחינות רבות, כי יש שמהפך על ידי זה האמת לגמרי, ויש שנוטה על ידי זה מעט מן האמת, ויש שאינו נוטה על ידי זה מן האמת, כי אם מעט דמעט שאי אפשר להבחין כלל.

וכל הקלקולים שהיה בעולם מקטן ועד גדול, הכל היה על ידי הלמודים פגומים הנ"ל, כי גם הפגם הראשון מאכילת עץ הדעת שהיה על ידי עצת הנחש, הכל היה על ידי פגם התורות הנפולות והלמודים פגומים הנ"ל, כי הנחש בא עליהם בערמה גדולה, ולמד עמהם לימוד גדול ועמוק מאד, עד שהטעה אותם על-ידי למודו הפגום, עד שהוסיפו על הצווי, ועל ידי זה גרעו אחר כך על ידי הלימוד של שקר ודמיון כוזב של הנחש, שאמר להם ולמד עמהם: **כשם שאין מיתה בנגיעה** וכ"ו עד שבאו למה שבאו.

ומאז נפגם הדעת והמח ביותר, וכל העולם נתערב טוב ברע, עד אשר הלמודים פגומים הנ"ל הולכים ומתעים ומערבבים את כל העולם.

ומזה נמשך אחר קבלת התורה חטא העגל, על ידי למודים הפגומים

והרעים של הערב רב. כי יש בענין הלמודים רעים הנ"ל כמה וכמה בחינות, כי יש מי שפוגם בזה מעט, ויש יותר, ויש מי שפוגם חס ושלום כל כך, עד שבאו על ידי לידי כפירות ועבודה זרה ממש, כמו ירבעם בן נבט וחבריו. עד אשר אפילו צדיקים גדולים יכולים לטעות לפעמים על ידי התורות הנפולות הנ"ל, עד שמהפך דעתם מן האמת, עיין פנים.

על כן צריכין לבקש מאד מה' יתברך להנצל מכל זה, ולזכות לתורת אמת שאין בה שום אחיזה ותערובות מהלמודים הנ"ל.

(אוצר היראה - תלמוד תורה, כ"ז)

סיפור

שמעתי מאיש אחד מאנשי שלומנו, ששמע מאיש שהוא בעצמו עמד בעת המעשה הזה.

למורינו הרב ר' נתן ז"ל הייתה אחות מבארדיטשוב, בשכנות עם בית-המדרש ועם זה האיש הנ"ל, שהיה בעל-הבית של החצר. ומוהרנ"ת כשהיה בבארדיטשוב, היה אצל אחותו.

פעם אחת בא המשכיל, יצחק בער לעווענזאן, לזה הבית, ושאל את בעל-הבית הנ"ל אם מוהרנ"ת הוא שם, והשיב לו: כן, והראה לו את הבית אשר מוהרנ"ת שם, והוא בעצמו עמד שם לראות מה יהיה שם, וראה שלעווענזאן שאל את מוהרנ"ת אם הוא רבי נתן, ואמר: כן, ונתן לו: **שלום עליכם!** ואמר לו: **מה רוצה יהודי?**

ואמר לו: באשר ששמעתי שאתה חכם גדול, אני רוצה לשאול מכם איזה דברים. ענה לו: שאל. שאל אותו: אם הרמב"ם היה חרד או חפשי? וענה לו: אני אומר, חסיד, חרד גדול, והיה מקיים כל דברי חז"ל באמונה גדולה. ומוהרנ"ת אמר אז 'אשר יצר', ואמר, שבוה ההתלהבות אמר הרמב"ם 'אשר יצר'.

ושאל אותו עוד: האם יש גהינם בעולם? והשיב לו: בודאי יש. אמר לו: האתם הייתם שם? אמר לו: מה אתה אומר? אמר: אני אומר, שאין גהינם. אמר לו: ואתה היית שם וראית שאין גהינם? אמר לו: לא. אמר לו: אם-כן אנחנו שוים, שלא היינו שם, ולא ברור אצלך כבר שודאי אין גהינם, רק זה ספק, ויכול להיות אפילו לפי דעתך שיש...

לפי דעתי אין שום ספק שיש גהינם, כי אני מאמין באמונה שלמה כמו שאני רואה בעיניים, רק לפי דעתך שיש ספק - אני אסביר לך, שיהיה לך הגהינם בזה העולם: בזה אתה מאמין, שמכרח למות? הלא זה אתה רואה בעיניים. הנה אצלי, שאני לובש טלית ותפלין ויש לי פאות וזקן, ואיני אוכל חמץ בפסח, ואיני מגלה עריות - כשבא סמוך למיתתי, אני מתבונן בעצמי אז, איך עבר עלי זה העולם ואיפה אני הולך עכשיו, ואני יודע שיש גהינם, אבל מה אני צריך לפחד? פאות וזקן יש לי, טלית ותפלין אני מניח בכל יום, חמץ בפסח לא אכלתי, ושבת לא חללתי, עריות לא גליתי; ברוך ה', כמה מצוות עשיתי, מה יש לי לדאוג? אדרבא, שם עולם יותר יפה. ואפילו לפי דעתך, מה הפסדתי? הבל הבלים. אבל אתה, כשתגיע לרבע שעה אחרונה לפני מיתתך, תתחשב בדעתך במה בלית כל ימי חיידך, ומה יהיה ממך עכשיו? פן באמת יש גהינם - אולי למרות הכל באמת ישנו, ואיך שהוא, ומה הרווחתי בכל הבלים והתאוות שעשיתי? - וזה בעצמו יהיה לך גהינם בזה העולם.

וזלגו עיניו דמעות, ואמר לאלו אנשים שעמדו שם: **לא היה לי הרהור תשובה אמיתית כמו בשעה זו!**

(השמטות, י"ב)

צדיק

8 מי שמפריד את עצמו מהצדיק הוא בחינת עץ יבש. כי אף על פי שמחדש איזה חידוש בתורה, אינו נחשב בשם עשית פרות כלל. כי אי אפשר להצליח בתורה ולעשות פרות באמת, כי אם כשמקשרין את עצמו להצדיק האמת, שעל ידי זה זוכין לכסופין טובים ולמעשים טובים ולחדושי תורה אמתיים.

(אוצר היראה - צדיק - ס')

עצות

מה שהגביל ה' יתברך לשכל האנושי שיוכל להבין, הוא מצוה גדולה לחדד השכל להבין הדבר על ברי. אבל יש קשיות שאינן באפשרי לשכל האנושי להבין תרוץ על קשיא כזו, רק לעתיד לבוא יתגלה התרוץ. אסור לאדם לעין בהם, וכל מי שסומך על שכלו ומעין וחוקר בהם על זה נאמר (משלי ב): **כל באיה לא ישובון**, כי על קשיא כזו אסור לסמך על שכלו, רק להעמיד על אמונה. ואפלו על הקשיות שיש עליהם תשובה, לפעמים נסתמו שבילי השכל, ואינו יודע להשיב על אפיקורסות שבלבו. והתיקון לזה הוא לימוד הפוסקים (עין 'תלמוד-תורה'). וכל-זמן שאינו זוכה לתקן ולפתוח שכלו להבין התרוץ, צריך לסמוך רק על אמונה גם בקשיות אלו, כי העיקר האמונה. (לקוטי עצות - חקירות וחכמות חיצוניות - ז')

תפילה

רבונו של עולם, עיניך הלוא **לאמונה**, עזרנו והושיענו וחננו באמונתך הקדושה באמת ובלב שלם, ולא יהיה חלק לבנו, חס ושלום, וזוכה לעבוד אותך תמיד בלב שלם, בכל לבנו ובכל נפשנו ובכל מאודנו, ותהיה עבודתנו באמת ובשלמות גדול בשני יצרנו. ותסיר מלבנו ומדעתנו כל מיני כפירות וקשיות ובלבולים וכל מיני מחשבות זרות המבלבלים, חס ושלום, את האמונה הקדושה, ולא יעלה ולא יבא ולא יגיע ללבי שום קשיא ובלבול ולא שום כפירה כלל. ותפתח את דעתי ולבבי, ותחנני מאתך חכמה בינה ודעת, שאזכה לידע ולהבין על ברי כל הדברים שאני מחיב להבין ולהשיג כפי בחינתי, כפי מה שהגבלת לשכלי, מה שאני מחיב להבין ולהשכיל באמת, עד שאזכה לידע להשיב לאפיקורס, ולגרש ולדחות כל מיני כפירות ואפיקורסות מלבי ומדעתי. ותהיה בעזרי שלא ירדוף שכלי לצאת חוץ מן הגבול, חס ושלום, ולא אתחיל לחקור ולעין, חס ושלום, במה שאין לי רשות לחקור בו, ולא אסתכל כלל בהענינים הנקראים לפי בחינתי, מה למעלה, מה למטה, מה לפני, מה

ידו הוא מוציא ומקיא עצמות חיות ממש מקרבו ובטנו, והוא משבר ראשי הסטרא אחרא והנחש שהיתה יונקת מן הרחמנות והדעת.

ראשי פרקים מהמעשה הנוראה של יום הששי, משבעת ימי המשתה, עיין בהמעשה של השבעה בעטלריס הנוראים, בסוף המעשה: דברי רבינו ז"ל יורדים עד עמקי תהום להעלות נפשות מבאר שחת, ועולה למעלה משמי השמים. מי יערוך שבחם מי יספר נוראות גדולתם אין דוגמתם?

אין שום יאוש בעולם כלל ומכל הנפילות והירידות יכולים לעלות, והירידה תהיה תכלית העליה, והכל בכח הצדיק שהוא בעל כח גדול שהוא עומד להסטרא אחרא בבית הבליעה שלה, שעל ידי זה מוכרחת הסטרא אחרא להוציא להקיא ולהוציא כל קדושת ישראל שבלעה, ואזי לא די שמקיא הסטרא אחרא כל מה שבלעה מן הקדושה, אף גם עצמות חיותה היא מוכרחת להקיא, וזה בחינת גרים שמתגיירים שהם היו תחילה מעצמות הסטרא אחרא, ועכשיו בכח הצדיק חוזרים אל הקדושה, ועל ידי זה נתרבה כבוד ה' יתברך, ועל ידי זה נמשך נבואה, שעל ידה נתרבר המדמה, וזוכין לאמונה שלימה.

כשמעיינים ומדברים החידושים שחידש החכם האמת, אזי נתעורר ונגלה ים החכמה, שהוא מקור היראה; ואזי נופל יראת ה' על זה שמדבר ומעין בהחידוש, כי דבריו יורדים וכו'. (מספר אבי הנחל ב' - מכתב קפ"ב)

חיי מוהר"ן

כמה פעמים חזר בעצמו דברי העולם, שאומרים עליו שאין כאן ממצע, רק או שהוא חס ושלום כמו שהמתנגדים בודים עליו וכו' **הדברים על צדיק עתק** רחמנא לצלן וכו', או אם הוא להפך שהוא צדיק אמת, אזי הוא חידוש נפלא ונורא ונשגב, שאי אפשר לשער במוח אנושי כלל. כי כך היו ריגילים רוב העולם לומר עליו, זכרונו לברכה. והוא, זכרונו לברכה, חזר בעצמו דבורים אלו כמה פעמים, ורמז לנו שהאמת הוא כן שאין כאן ממצע. והבוחר יבחר לו האמת כי האמת הוא אחד (ועין בסימן נ"א בלקוטי א'), ומזאת השיחה בעצמה יוכל להבין מעט גדלתו, כי על ידי עצם ההתנגדות והמחלקת, יוכל להבין האמת בהפך ממש, ויתפלא על עצם גדלתו בלי שיעור, כי אין כאן ממצע כנ"ל, והבן היטב האמת לאמתו. (חיי מוהר"ן, גדולה נוראות השגתו, רס"ב)

לאחור. ותשמרני שלא אתחיל לכנס בשום קשיא וחקירה בדרכי הנהגותיך הקדושים, מה שאי אפשר לשכל האנושי להבינם, אשר על החוקרים בהם נאמר עליהם: **כל באיה לא ישובון ולא ישיגו אורחות חיים**. שמרה נפשי והצילני, שמרני והצילני ימיך תסעדני ואל תתן למוט רגלי, **כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני**.

עזרני וחנני, זכני לתמימות ופשיטות באמת ובאמונה שלמה ובלבב שלם, בלי שום חכמות וחקירות וערמומיות כלל. עזרני שאזכה להשליך את חכמתי ושכלי בענינים הללו לגמרי, רק אסמוך על אמונה לבד, ולא אשתמש עם שכלי רק בעסק תורתך הקדושה, ולא אתחיל לכנס בשכלי בשום חקירה כלל במה שאין לי רשות לכנס. ובמפלא ממני לא אדרש ובמכסה ממני לא אחקור. רק במה שהרשתי אתבונן באמת ובתמימות ובאמונה שלמה ובקדשה ובטהרה גדולה ובלבב שלם, לשמך ולעבודתך באמת כרצונך הטוב. (לקוטי תפילות א', ס"ב)

אחינו בית ישראל
העלון שלכם מפיץ את תורת הגאולה של אדמו"ר
רבי נחמן מברסלב, זצוק"ל
העלון זקוק לעזרתכם. תרומות ניתן להפקיד בכל סניפי הדואר, על חשבון
מספר 7-2255-89
תזכו למצוות...

מכתב

הצדיק מקבץ נדחים מארבע כנפות הארץ. הצדיק שהוא בעל כח גדול מכניע קליפת עמלק, הוא בחינת מטה עוז, והסטרא אחרא רוצה לבלוע אותו; ואזי הוא עומד בבית הבליעה שלו, בבחינת **בצווארו ילין עוז** - היינו הצדיק, הבעל כח שהוא בחינת מטה עוז, הוא עומד לו בצווארו, בבית הבליעה שלו - ואזי הוא מוכרח ליתן הקאות, היינו שהסטרא אחרא מוכרח להקיא ולהוציא כל הקדושות של הדעת והרחמנות, שבלע מימי הדעת שבלע מן הקדושה, קדושת הדעת, בבחינת **חיל בלע ויקאנו**.

ולא די שהוא מקיא ומוציא כל הקדושה והתפילות שבלע, אף גם הוא מוכרח להקיא ולהוציא עצמות חיות, החיות שלו ממש.

וזה בחינת גרים שמתגיירין, שהם היו תחילה מעצמות הסטרא אחרא ממש, ועכשיו חוזרים אל הקדושה, כי הסטרא אחרא מוכרח להקיא ולהוציא עצם חיותו ממש, שזהו בחינת גרים; כי כח הצדיק הוא יורד בקרבו ממש, ועל

מוקדש להצלחה, שמירה, זוג ותשובה שלמה של

אור-אל בת יונה
ענבל בת ענט

זכות רבינו הקדוש יגן עליהן ועל כל משפחתם